

Sygn. akt II KK 182/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Rafał Małarski

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Łukasz Biernacki

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna,
w sprawie **A. S.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu
narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 13 stycznia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt IV K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do czynu z art. 56 ust.
1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii
i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w (...)
do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

A. S. został oskarżony o to, że:

1. (XXIII) w czasie od początku 2005 r., do stycznia 2007 r. w W., A. i innych miejscach na terenie kraju oraz na obszarze innych krajów wspólnie i w porozumieniu z S. Z. oraz innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami występującymi w odrębnym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu obrót narkotykami na terenie Polski, tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,
2. (XXIV) w okresie od początku 2005 r. do stycznia 2007 r. w W. oraz innych miejscach na terenie Polski działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt XXIII, wspólnie i w porozumieniu z S. Z. oraz osobami odpowiadającymi w odrębnym postępowaniu wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w warunkach czynu ciągłego brał udział w obrocie substancji psychotropowej i środków odurzających w ten sposób, że wielokrotnie wysyłał z W. przesyłki z narkotykami a także osobiście przewoził część z nich do A. w ilości łącznej nie mniej niż 7 tys. tabletek z zawartością MDMA, 24 kg marihuany i 30 kg amfetaminy w celu ich dalszej dystrybucji przez lokalną grupę przestępczą, co do której materiał wydzielono, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 k.k.

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt IV K (...), uznał A. S.:

1. w miejsce zarzucanego czynu z punktu 1 (XXIII.) za winnego tego, że „w okresie od nieustalonego miesiąca początku 2005 r. do dnia 8 czerwca 2007 r. w W. i A., jako odbiorca i dostawca narkotyków przeznaczonych do dalszej dystrybucji, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim określeniu sposobu działania, komunikowania się oraz przestępczego rozliczania finansowego, wspólnie i w porozumieniu z K. G. ps. „S.”, P. A. ps. „H.”, K. B. ps. „B.”, Ł. P. ps. „B.”, E. Z. ps. „D.”, S. Z. ps. „S., B.”, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się dystrybucją na terenie W. i A. znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA i środków

odurzających w postaci marihuany”, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku);

2. w miejsce zarzucanego czynu z punktu 2 (XXIV.) za winnego tego, że „w okresie od nieustalonego miesiąca początku 2005 r. do dnia 8 czerwca 2007 r. w W. i A., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 4., wbrew przepisom ustawy, w warunkach czynu ciągłego, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w ten sposób, że odbierał w W., a następnie przekazywał do dalszej dystrybucji dilerskiej w A. substancje psychotropowe w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej jak 2 900 gramów o wartości nie mniejszej niż 52 200 zł i tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA w łącznej ilości nie mniejszej jak 7 250 sztuk o wartości nie mniejszej niż 21 750 zł oraz środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 29 000 gramów o wartości nie mniejszej niż 52 200 zł”, to jest popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r., Nr 179, poz. 1485) w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych (pkt 5 wyroku);

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. Sąd połączył orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt 6 wyroku);

4. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego przepadek na rzecz Skarbu Państwa 1/8 części równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa, to jest kwoty 15 768,75 złotych (pkt 7 wyroku);

5. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym w dniu 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 1000 zł na rzecz Polskiego Towarzystwa [...] Oddział w Ł. (pkt 8 wyroku).

Obrońca oskarżonego zaskarżył opisany wyrok w całości i zarzucił w apelacji:

I. na podstawie art. art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k.,

„1) mającą wpływ na jego treść - obrazę przepisów postępowania, to jest:

a) naruszenie przepisu art. 7 k.p.k. i wyrażonej w tym przepisie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na popadnięciu przez Sąd Okręgowy w Ł., IV Wydział Karny w dowolność ocen w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonego A. S., zeznań świadków, w tym Ł. P., Ł. Ł., K. B., P. R., P. D., a nadto innych dowodów, w tym rzeczowych, w postaci głównie bilingów połączeń telefonicznych, a także innych dokumentów zgromadzonych i ujawnionych przed Sądem I instancji;

b) naruszenie przepisu art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 i 2 k.p.k., polegające na zaniechaniu Sądu Okręgowego w Ł. dążenia do realizacji zasady prawdy materialnej, jak również nieprzeprowadzenie z urzędu dowodów mających znaczenie dla ustalenia wiarygodności przesłuchiwanym świadków oraz osób, które mogłyby mieć wiedzę w zakresie możliwości popełnienia przez oskarżonego inkryminowanych mu czynów, a także innych osób, jakie — zgodnie z dokumentami znajdującymi się w aktach tej sprawy — wykonywały czynności relewantne z punktu widzenia niniejszego postępowania i oceny wiarygodności świadków oraz dokonywanych z nimi czynnościami procesowymi, a nadto między innymi zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodów mających na celu rozstrzygnięcie wątpliwości i przypuszczeń powstałych w szczególności na gruncie oceny dowodów obciążających osobę oskarżonego, a także nie odniesienie się do jednego z wniosków dowodowych, złożonych przez obrońcę oskarżonego A. S.;

c) naruszenie przepisu art. 168a i 168b. k.k., poprzez nieprawidłowe ich zastosowanie do materiałów, stanowiących zapisy rozmów telefonicznych i

rozmowy telefoniczne, które w okresie uzyskania tych materiałów, pozyskane zostały w sposób niezgodny z prawem, a zatem nie powinny być podstawą do ustalenia stanu faktycznego;

d) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegające na niedopełnieniu określonego tym przepisem obowiązku wydania orzeczenia w oparciu o całokształt materiału dowodowego, zgromadzonego w niniejszej sprawie (wyjaśnienia oskarżonych, zeznania świadków, złożone na etapie postępowania sądowego, a także złożone dokumenty), a nadto zamieszczenia w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia koniecznych elementów, a przede wszystkim szczegółowego wskazania w oparciu o jakie konkretnie dowody Sąd poczynił konkretne ustalenia stanu faktycznego, wnikliwej oceny zebranych w niniejszej sprawie dowodów, w tym zeznań kluczowych świadków oraz wyjaśnień oskarżonych, złożonych na etapie postępowania sądowego, w sytuacji gdy ich depozycje, składane na różnych etapach postępowania zawierały istotne sprzeczności;

e) art. 19 ust. 1, 2 i 5 ustawy o Policji, obowiązującej w okresie przeprowadzenia kontroli rozmów telefonicznych (Dz.U.2007.43.277, tj. z dnia 2007.03.12) w zw. z art. 393 § 1 zd. 1 k.p.k., polegające na wykorzystywaniu wobec oskarżonego zgromadzonych rozmów telefonicznych, wobec zarządzenia kontroli których brak było odpowiedniej zgody następczej wobec oskarżonego właściwego Sądu Okręgowego, a w aktach sprawy znajduje się wyłącznie zgoda na taką kontrolę i gromadzenie i wykorzystywanie rozmów telefonicznych zgromadzonych w trakcie kontroli operacyjnej K. B.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym ustaleniu, że oskarżony A. S. dopuścił się zarzuconych mu przestępstw, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.”

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, w tym apelacji obrońcy oskarżonego A. S., Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

1. zmienił zaskarżone orzeczenie w odniesieniu do oskarżonego S. w ten sposób, że;

a/ uchylił rozstrzygnięcie o karze łącznej,

b/ uniewinnił oskarżonego od dokonania czynu z art. 258 § 1 k.k. i kosztami postępowania w tym zakresie obciążył Skarb Państwa,

c/ w miejsce czynu z pkt 2 Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w okresie pomiędzy nieustalonym miesiącem 2005 r. a 8 czerwca 2007 r. w W. i A., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w ten sposób, że przewiózł z W. do A. do dalszej dystrybucji dilerskiej co najmniej 500 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i co najmniej 500 gram środka odurzającego w postaci marihuany czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U z 2005 r. Nr 179, poz. 148) w brzemieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;

d) orzeczony przepadek równowartości korzyści majątkowej obniżył do kwoty 2250 złotych;

e) orzeczoną nawiązkę obniżył do kwoty 800 złotych.

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

We wniesionej kasacji, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego w całości w zakresie niekorzystnym dla A. S., tj. w pkt c, d i e oraz w zakresie w jakim Sąd zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, obrońca zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

- „rażącą obrazę przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w. zw. z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a także nienależyte, nierzetelne oraz pozbawione wnikliwej analizy rozważenie przez Sąd odwoławczy każdego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy skazanego A. S. oraz nieodpowiednim ustosunkowaniu się do argumentacji zawartej w jej uzasadnieniu, co skutkowało niezasadnym zaakceptowaniem rozstrzygnięcia i ustaleń Sądu Okręgowego w Ł., a ponadto wadliwe uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, polegające na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji, braku odpowiedniej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty oraz argumenty na ich poparcie, nie zasługują na uwzględnienie;

- rażącą obrazę przepisów art. 434 k.p.k. w zw. z art. 443 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd Apelacyjny, wbrew zakazowi reformationis in peius, niekorzystnej zmiany stanu faktycznego wobec skazanego A. S., na skutek rozpoznania zarzutów apelacyjnych, zawartych w apelacji obrońcy, pomimo braku wniesienia środka odwoławczego na niekorzyść A. S., w zakresie naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., przepisu art. 410 k.p.k. oraz błędu w ustaleniach faktycznych i w efekcie pogorszenie sytuacji A. S., z uwagi na fakt, iż zastosowana zmiana doprowadziła do zmiany wcześniejszego wyroku w pkt. 1 c. zaskarżonego wyroku, poprzez uznanie, iż skazany, w okresie, miejscu i okolicznościach wskazanym w tym orzeczeniu, „uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami narkotyków w ten sposób, iż przewiózł z W. do A. do dalszej dystrybucji dealerskiej co najmniej 500 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy i co najmniej 500 gram środka odurzającego w postaci marihuany”, tymczasem zgodnie z chronionymi ustaleniami wyroku Sądu I instancji „dostawy narkotyków odbywały się cyklicznie, mniej więcej raz w miesiącu od 100 do 300 gramów marihuany, od 100 do 300 gramów amfetaminy i od 250 do 500 tabletek ekstazy”(k. 6140 akt sprawy), a nadto „Sąd przyjął na korzyść oskarżonego mniejsze, ustalone ilości, to jest 100 gram amfetaminy, 100 gram marihuany oraz 250 sztuk tabletek ekstazy”(k. 6172), co powoduje, iż wskazana zmiana niewątpliwie ma wpływ na wymiar kary dla skazanego, a zatem miała charakter rażący i wpłynęła na treść zaskarżonego wyroku.”

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonym zakresie, a w konsekwencji przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w (...).

W pisemnej odpowiedzi na kasację, prokurator Prokuratury Rejonowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Podobny wniosek złożony został przez prokuratora na rozprawie kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i 410 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny. Odtworzenie istoty tego zarzutu wymaga sięgnięcia do uzasadnienia kasacji. Z jego treści wynika, że skarżący kwestionuje prawidłowość rozpoznania zarzutu apelacyjnego podnoszącego nienależytą, bo sprzeczną z art. 7 k.p.k., ocenę wyjaśnień oskarżonych, w tym A. S. oraz zeznań świadków P., Ł., B., R. i D., i w konsekwencji naruszenie przy ustalaniu stanu faktycznego art. 410 k.p.k. poprzez skorzystanie jedynie z części materiału dowodowego. Zarzut ten nie przystaje jednak do wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku. Treść motywacyjnej części orzeczenia dowodzi, że przeprowadzona przez Sąd odwoławczy kontrola apelacyjna była w tym zakresie prawidłowa, ponieważ Sąd rozpoznał sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów i stosownie do art. 433 § 2 k.p.k. rozważył wszystkie wnioski i zarzuty apelacji. Obszerne wywody skarżącego, zawarte w uzasadnieniu kasacji, ignorują niejako stanowisko Sądu Apelacyjnego i w istocie stanowią wyraz niezgody wobec następstw wynikających z przeprowadzonej kontroli. Jej efektem było uniewinnienie skazanego od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej oraz znaczące ograniczenie skali działalności skazanego polegającej na uczestniczeniu w obrocie narkotykami i środkami odurzającymi. Wiązało się to nie tylko z podzieleniem zarzutu apelacyjnego kwestionującego możliwość procesowego wykorzystania podsłuchiowanych rozmów, ale także z oceną zeznań wymienionych wyżej świadków i wyjaśnień skazanego. Wywód związany z oceną osobowych źródeł dowodowych, w kontekście podniesionych zarzutów apelacyjnych, znajduje się na stronach 5 – 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Warto przypomnieć, że Sąd Apelacyjny stwierdził, że zebrane dowody osobowe, a

w szczególności zeznania Ł. Ł. wskazywały, że oskarżony dostarczał narkotyki z W. do A. i uczynił to przynajmniej jeden raz. W ocenie Sądu świadek mówi o tym wprost, a „pozostałe źródła dowodowe, na które powołuje się sąd meriti, w żaden sposób, poza tym, że wiążą A. S. z K. G. i udziałem w obrocie narkotykami, nie dają żadnych informacji co do ilości narkotyków, w których dostarczaniu miał on brać udział, jak i częstotliwości jego przejazdów jako kuriera (...)” - str. 7 uzasadnienia. O kluczowym znaczeniu dla poczynionych ustaleń faktycznych zeznań Ł. Ł. przekonuje także wywód znajdujący się na stronie 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Oznacza to, że – pomijając niezasadność zarzutu obrazu art. 433 § 2 k.p.k. – wątpliwości skarżącego co do prawidłowości odniesienia się do zarzutu apelacyjnego związanego z oceną zeznań innych świadków, nie mogły siłą rzeczy mieć istotnego wpływu na treść wyroku Sądu Apelacyjnego. W uzasadnieniu kasacji kwestii wartości dowodowej zeznań Ł. Ł. poświęcono jeden niewielki akapit, w którym podniesiono, że był to tylko świadek ze słyszenia, a nadto nie potwierdził swoich wypowiedzi składanych w postępowaniu przygotowawczym. Skarżący nie dostrzega jednak, że oceną zeznań Ł. zajmował się już Sąd pierwszej instancji, który uznał, że znajdują one potwierdzenie w zeznaniach D. i B. (strona 18 uzasadnienia). Podobna argumentacja znajduje się na stronie 8 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego, w której wskazuje się, że zeznania Ł. pozostają w logicznym powiązaniu z zeznaniami P. i D.. Sąd trafnie zaznaczył przy tym, że „sam fakt, iż ustalenia faktyczne (...) oparte zostały na dowodach pośrednich w postaci zeznań świadków ze słuchu w żaden sposób nie niweczy możliwości przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej”.

Za trafny uznać należało natomiast zarzut obrazu art. 434 k.p.k., a w szczególności jego § 1. Z przepisu tego wynika, że sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego jedynie, gdy wniesiono na jego niekorzyść środek odwoławczy oraz w granicach zaskarżenia oraz w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym. W rozważanej sprawie wyrok Sądu pierwszej instancji został zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonego, zatem Sąd odwoławczy nie mógł orzec na jego niekorzyść. Analiza treści wyroku zaskarżonego kasacją prowadzi pozornie do wniosku, że wynikający z omawianego przepisu zakaz reformationis in peius nie został naruszony, skoro oskarżony został

uniewinniony od popełnienia jednego z zarzucanych mu czynów, a w wypadku przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zmieniono ustalenia ograniczając ilość i wartość narkotyków, którymi oskarżony obciążał, złagodzone kary pozbawienia wolności i grzywny, a nadto obniżono równowartość korzyści majątkowej objętej przepisami i wysokość nawiązki. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego oznacza, iż w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na niekorzyść oskarżonego jego sytuacja w postępowaniu odwoławczym nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, zatem także w sferze ustaleń faktycznych powodujących lub mogących tylko spowodować negatywne skutki w sytuacji procesowej oskarżonego. Naruszenie tego zakazu zachodzi także wówczas, gdy niekorzystnych dla oskarżonego zmian dokonano jedynie w zakresie ustaleń faktycznych w uzasadnieniu orzeczenia (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., V KKN 137/99, OSNKW 2000, z. 3 – 4, poz. 31 i z dnia 31 maja 2007 r., IV KK 85/07, LEX nr 282827, a także D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom II, Warszawa 2017, s. 105 – 106). Jak słusznie zauważono w uzasadnieniu kasacji, Sąd pierwszej instancji ustalił, w odniesieniu do aktywności oskarżonego w zakresie obrotu narkotykami i substancjami odurzającymi, że:

- „dostawy narkotyków odbywały się cyklicznie, mniej więcej raz w miesiącu w ilościach od 100 do 300 gramów marihuany, od 100 do 300 gramów amfetaminy i od 250 do 500 sztuk tabletek ekstazy” (strona 3 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego),
- „sąd przyjął na korzyść oskarżonego najmniejsze, ustalone ilości tj. 100 gram amfetaminy, 100 gram marihuany oraz 250 tabletek ekstazy” (strona 35 uzasadnienia).

Tymczasem w wyroku Sądu Apelacyjnego przyjęto, że oskarżony przewiózł z W. do A. do dalszej dystrybucji dilerkiej co najmniej 500 gramów amfetaminy i co najmniej 500 gramów marihuany. Co ważne, z ustaleń Sądu zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku wynika, że oskarżony przewoził wskazane wyżej narkotyki co najmniej raz. W konsekwencji przyjęto zatem, że

oskarżony przewoził jednorazowo pięciokrotnie więcej amfetaminy i marihuany w odniesieniu do ustaleń poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, które nie zostały przecież zaskarżone na niekorzyść oskarżonego, pozostawały więc pod ochroną gwarancyjnego w swojej istocie zakazu reformationis in peius. Podkreślić także trzeba, że ustalona ilość marihuany i amfetaminy miała znaczenie dla przyjętej kwalifikacji czynu (znaczna ilość) oraz rozstrzygnięcia o karze – wzięto pod uwagę ilość środków odurzających i ich różnorodność (strona 12 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego), zatem zmiana ustaleń co do wielkości jednorazowej dostawy mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Rażący charakter naruszenia art. 434 § 1 k.p.k. i możliwość istotnego wpływu tego naruszenia na treść wyroku spowodowały uznanie kasacji w omawianej części za zasadną i pociągnęło za sobą konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w odniesieniu do czynu z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W ponowionym postępowaniu Sąd odwoławczy będzie zobowiązany do respektowania powyższych uwag.